

Pronoms forts

(II)

Quan representen el complement directe del verb, els pronoms forts funcionen generalment com a reforç dels pronoms febles corresponents, sense que es pugui dir, en cap cas, que aquest fet constitueix un pleonisme inadmissible. Però, tal com vam veure en el nostre comentari anterior, no sembla que es pugui excloure la possibilitat lícita que els pronoms forts de tercera persona representin plenament el complement en qüestió. I potser caldria afegir-hi també els que corresponen als tractaments de cortesia, *vós* i *vostè*. Ningú no diria, segurament, una frase com *Per això voldria sentir a tu* (en lloc de ... *et voldria sentir a tu*). Tenim, però, anotat el següent exemple: *Per això voldria sentir a vostè* (Narcís Oller, *Pilar Prim*, pàg. 118).

Com a representants del complement indirecte o datiu, els pronoms forts funcionen igual que en el cas anterior, és a dir, normalment com a reforç dels pronoms febles corresponents, però si en algun cas, excepcionalment, exerceixen plenament aquesta representació, és quan es tracta dels pronoms de tercera persona o de cortesia. Efectivament, construccions com *Ho vaig demanar a ell* o *Demanem a vostès que tinguin la bondat de...* semblen certament més viables que no pas *Ho vaig demanar a tu* o *Demanen a nosaltres que tinguem la bondat de...*

En canvi, quan els pronoms forts han de representar els complements d'objecte que demanen necessàriament d'ésser introduïts per una preposició, com *acostumar-se (a)*, *pensar (en)* o *recordar-se (de)*, la duplicació amb el pronom feble corresponent, *hi* o bé *en*, només és possible, en llenguatge correcte, en construccions plenament emfàtiques, en què el pronom fort, precedit per la preposició, figura en aposició, això és, escrit després d'una coma i pronunciat amb una pausa molt marcada, i aduac amb una entonació especial. És cert que avui, en els diàlegs de les obres narratives, podem trobar molts exemples d'omissió d'aquesta coma, o de duplicació indeguda dels dos pronoms, el fort i el feble, i que com a conseqüència d'aquest fet, o en correlació amb ell, es falseja l'entonació (en el teatre, en el cinema), però al nostre entendre, construccions com *S'hi acostumen a ell*, *Hi pensa en mi* o *Ens en recordem de tu* són inadmissibles. Cal dir *S'acostumen a ell*, *S'hi acostumen* o bé *S'hi acostumen, a ell!* Anàlogament: *Pensa en mi*, *Hi pensa* o bé *Hi pensa, en mi!* *Ens recordem de tu*, *Ens en recordem* o *Ens en recordem, de tu!*

Albert Jané